

Birgitte Hjort Sørensen

“Jeg vil spille alting”

Skøn at skue, en fintfølelse sans for det dramatiske og en stor nysgerrighed på livet og verden. Så kort kunne man beskrive en af Danmarks mest succesfulde skuespillerinder, Birgitte Hjort Sørensen, der i øjeblikket spiller Madame de Tourvel i “Farlige forbindelser” på selveste Broadway i New York i USA.

*Af Dorte J. Thorsen
Foto: Lisbeth Holten*

Men det hele startede en vinterdag for snart 35 år siden, hvor Birgitte kom til verden på hospitalet i Hillerød som den yngste søster med to storesøstre, der er henholdsvis fire og syv år ældre end hende. Barndommen blev tilbragt først i Birkerød og siden i Lyngby – og fra Birgitte var 16 år i Skodsborg, inden hun efter en sproglig studentereksamen fra Øregaards Gymnasium flyttede hjemmefra som 20-årig.

Se mig – som alle yngstebørn siger det

”På det tidspunkt vidste jeg godt, at det var skuespiller, som jeg skulle være. Jeg havde med liv og lyst deltaget i diverse skolekomedier og også været en del af Væksthuset i Gladsaxe, som var et fantastisk sted, hvor unge mennesker kunne afprøve, om skuespillet virkelig var noget for dem – eller bare en drøm. Og jeg var ikke i tvivl. Det var min vej i livet,” siger Birgitte og fortæller, at der er mange skuespillere, som er det yngste barn i søskendeflokken – og at det næppe er en tilfældighed.

”Nej, når man er det yngste barn, så bliver man hurtigt sådan lidt ‘se mig’ – og det var jeg også. Jeg kunne lide at få opmærksomhed, og så ligger det lige for at blive fascineret af at stå på en scene. Senere finder man så ud af, om man også kan lide alt det andet, der ligger i at være skuespiller, som basalt set handler om at øse af sig selv, når man skal tolke et manuskripts handlinger og følelser – og gøre det på en måde, så tilskuere og seere kan genkende deres egne oplevelser og følelser,” fortæller Birgitte, der sammen med erkendelsen om, at det var vejen

Når man er det yngste barn, så bliver man hurtigt sådan lidt "se mig" - og det var jeg også. Jeg kunne lide at få opmærksomhed, og så ligger det lige for at blive fascineret af at stå på en scene.

for hende, også besad yngstebarnets klassiske lethed.

Hun var derfor aldrig for alvor bekymret for, om det ville lykkes for hende at få uddannelse og arbejde som skuespiller, om end vejen ikke var uden bump. Faktisk tværtimod.

Teaterskolen – i andet forsøg

Det er nemlig svært at komme ind på landets teaterskoler, som der er tre af. En i Odense, en i Aarhus og en i København, og man søger som regel ind på alle tre, også fordi de har en fælles første optagelsesprøve, hvortil der kommer mange hundrede unge håbefulde mennesker.

"Og en af dem var så mig, og i mit første forsøg på at komme ind nåede jeg så langt, at jeg kunne smage det. Jeg gik nemlig videre til tredje runde i Aarhus, og når man først er der, så er der kun 24 tilbage, der kæmper om otte pladser. Men ingen af de pladser blev min, og det var meget sundt. For jeg har det meste af vejen gennem barndommen og ungdommen været privilegeret med megen medgang, så det var godt for mig at opleve modgangen og lære at tage ansvar for mig selv, også når tingene mislykkes, og jeg skal finde en ny løsning," fortæller Birgitte, der dog rejste tilbage til Sjælland med den overbevisning, at det var i Aarhus, at hun skulle være.

For byen var skøn – og skolen var lille og intim i modsætning til teaterskolen i København, som Birgitte dengang mente var en overfladisk og alt for stor skole.

Men sådan gik det ikke. Året efter gik hun endnu en gang til optagelse, samtidig med at hun spillede "Cabaret" på Gladsaxe Teater. Det var altså en meget travl tid, og Birgitte var meget fokuseret på at komme ind på teaterskolen i Aarhus.

"Ja, jeg var så opsat, så jeg blev helt forkrampet og ikke var mig selv, og så gik det jo også galt allerede efter anden runde. Derefter havde jeg en prøve tilbage i København, hvor jeg jo egentlig ikke ville gå. Men jeg tog til prøven alligevel, og fordi jeg slappede af, så flød det hele fra mig, og jeg var helt mig selv – og blev derfor også optaget," siger Birgitte og fortæller, at hendes opfattelse af skolen i København meget hurtigt ændrede sig.

"Allerede på andendagen vidste jeg, at her hørte jeg hjemme, og så startede de fire mest intense år i mit liv. For nok har man som skuespiller elev et skema på 47 timer om ugen, men man er meget mere sammen end de 47 timer med de syv andre på holdet. Så i de fire år lærer man hinanden at kende udefra og indefra og fra alle sider og kanter. Og sådan er det stadigvæk, selvom vi ikke nødvendigvis ses særligt meget. Så ved jeg, at der i Danmark render syv mennesker rundt, som kender mig bedre end nogen andre formentlig nogensinde kommer til det – og som jeg kender hele

vejen. Syv mennesker, som jeg ikke selv valgte, men som jeg lærte at kende – og forstå og holde af, også selvom vi er meget forskellige," fortæller Birgitte og siger, at hun aldrig glemmer sin vejleders ord, da holdet var færdiguddannet.

Han sagde nemlig nogle ord til hver enkelt elev, og Birgitte fik at vide, at hun lærte godt i en strøm af tårer.

"Og det er nok rigtigt. Ikke at jeg var ked af det, men jeg bevæges let og meget, og så flyder tårerne. Det samme gør latteren," siger hun.

Chicago og drømmene

Tillid – og et håb – havde Birgitte også, da hun efter endt uddannelse søgte den ene af de to kvindelige hovedroller, nemlig den som natklubsangerinden Roxie Hart (hende, der myrder sin elsker) i musicalen "Chicago" på Det Ny Teater – og fik den, selvom hun ikke var hverken danser eller sanger.

Siden ungdomstiden i Væksthuset i Gladsaxe, hvor hun havde været i London og se forestillingen, havde det nemlig været Birgittes store drøm at spille med i den forestilling. Dog måske som den anden kvindelige hovedrolle Velma, men Birgitte vurderede, at hun havde større chancer for at få rollen som Roxy og endte også med at være meget glad for, at det blev sådan i en musical, som hun beskriver som sort, sexet og sarkastisk.

"Chicago" handler om mord, forræderi, utroskab, begær og korruption og er ifølge Birgitte et mesterværk, som stadig bor i hende – og som hun af og til drømmer om at spille med i bare én gang mere. Efter Det Ny Teater spillede hun i øvrigt også med i den i London på Cambridge Theatre.

For Birgitte tør drømme – og tør vove, og det har som bekendt ført hende langt omkring, både på lærredet og på scenen og både i indland som i udland.

Succes – og forskellen på at være død og udød

For til trods for Birgittes unge alder er hendes cv allerede så imponerende, at det nærmest er umuligt at nævne alle hendes succeser, der spreder sig over hele spektret af genrer.

Ser man alene på tv- og film-delen, så ligger det lige for at nævne den politiske danske tv-serie "Borgen", som også er et stort hit i udlandet, og hvor hun spillede reporteren Katrine Fønsmark, over den kulturelle kunst-film om Marie Krøyer, hvor hun havde titelrollen, til den ære det var som dansk skuespiller at være med som dansk kriminalassistent i afsnit nr. 100 af den engelske krimi-serie "Barnaby" samt HBO's 70'er-tv-serie "Vinyl" – og endelig rollen som stammelederen Karsi i fantasy-tv-serien "Game of Thrones", der er

en af de største tv-serier nogensinde – og hvor hendes karakter Karsi dør, men bagefter åbner øjnene og ustøder et lille gisp. Men betyder det, at Karsi kan vende tilbage i en af de sidste sæsoner?

"Manuskriptforfatterne kan lide at holde alle muligheder åbne, så man kan aldrig vide. Kortene bliver holdt helt tæt ind til kroppen. Men jeg har selv spurgt dem og fået det kryptiske svar: *Der er forskel på at være død og på at være udød.* Og så kan man jo selv tolke alt muligt ind i det, men jeg ved ingenting, absolut ingenting," siger Birgitte, der er glad for sine mange forskellige roller.

Drama og gyldne øjeblikke

For Birgitte vil gerne spille alting, og som ung nyuddannet skuespiller forestillede hun sig selv på Det Kgl. Teater spillende klassisk teater og store karakterroller. Hun er også meget glad for det dramatiske og for at udfordre sig selv og udforske følelseslivet – og bryde grænser ned.

Shakespeare ligger derfor også lige for, og hun har da også spillet Shakespeare på Donmar Warehouse-teatret, som ligger tæt på Covent Garden i London. Det var et af den store dramatikers mere ukendte stykker, nemlig "Coriolanus", der foregår i Rom og handler om politik, krig og magt. Og det var en fantastisk oplevelse, der også indebar elementet af at spille Shakespeare på originalsproget, hvilket lige giver en udfordring mere. Omvendt har Birgitte, lige siden hun spillede "Chicago" i London, været så vant til at optræde på engelsk, at det falder hende helt naturligt.

På teatret er det også i langt højere grad publikumskontakten, som rykker.

"Det er så fedt, at man kan mærke publikum derude. For det kan vi skuespillere – og meget mere end publikum selv ved. På teatret har man også muligheden for at gennemleve hele fortællingen fra a til å. Tingene bliver ikke taget ud af sammenhæng, som det sker, når man optager film og laver tv. Men dér kan man omvendt skabe de der små gyldne øjeblikke, som bliver stående. Så begge dele har sine fordele. Men den største fordel er nok, når man laver begge dele, for så er det lettere at forstå og arbejde med

Så øksen hænger hele tiden lidt over hovedet, men det kan jeg godt lide. Så strammer man sig an, er 100 procent til stede.

også den anden del,” siger hun og fortæller, at hun glædede sig meget til at komme til New York, hvor hun p.t. spiller Madame de Tourvel i ”Farlige forbindelser” på Broadway.

Barren sættes højt i USA

Og det er ikke kun, fordi Birgitte er glad for New York og har arbejdet der tidligere, men også fordi det efterhånden er et par år siden, at hun sidst har spillet teater, så det er godt at stå på scenen igen og mærke publikum igen.

”Det er også sådan med New York, at der overalt er den der helt specielle puls, fordi alle, der kommer til byen, drømmer om at blive til noget, så der knokles igennem. Byens energi er derfor også meget aktiv og udadgående, og det kan jeg rigtig godt lide – de seks dage af ugen. For den syvende dag kommer jeg hviledagen i hu og flygter fra larmen og er bare mig selv hjemme i lejligheden,” siger hun.

Birgitte har nemlig ingen problemer med at forholde sig til virkeligheden og bevare balancen – stik imod den Madame de Tourvel, som hun spiller på Broadway.

”Hun er en ren sjæl, der til at starte med lever et lykkeligt liv. Hun er katolsk og gift, men så møder hun en mand, der har som mål at besejre hende erotisk, og som lever i en depraveret verden, hvor man keder sig og derfor adspredt sig med magtkampe, intriger og erotiske erobringer – og hvor løgne, sårede følelser og bedrag er hverdagskost. Det kan den stakkels kvinde slet ikke klare – og hun må gå under,” siger Birgitte, der nyder hvert sekund i New York, selvom der også skal arbejdes igennem.

For barren er sat højt, og der er så mange på spring for at overtage ens job, og alle er supermotiverede.

”Så øksen hænger hele tiden lidt over hovedet, men det kan jeg godt lide. Så strammer man sig an, er 100 procent til stede, knokler – og man ser ikke på klokken. Overarbejde snakkes der ikke om. Tværtimod så arbejdes der igennem. For vi har alle fokus på at skabe det bedste produkt, og det kan jeg godt lide,” siger Birgitte og fortæller, at sådan er det både på teatre i New York – og når der skal produceres tv.

Men der er både forskelle og ligheder mellem de to.

”Når man laver en stor produktion som ”Game of Thrones”, hvor der er 300 crew-folk, 300 statister og en instruktør, der også er optaget af det tekniske, så bliver man selvfølgelig instrueret, men man er også overladt meget til sig selv og skal kunne tage ansvaret

for sin egen rolle og præstation – præcis som når en forestilling kører på teatret. For tingene kan ikke bare tages om, hverken på scenen eller når der laves tv, hvor hvert minut koster sindssygt mange penge, for slet ikke at tale om planlægningen,” siger hun og fortsætter:

”For der er så meget planlægning, og som skuespiller på store produktioner sidder man meget i sin trailer mellem optagelserne, og man spiser og går på toilettet, når man får det at vide. For folkene bag er simpelthen nødt til at have styr på, hvor alle er i så stort et maskineri. Så nej, man kan ikke bare lige hente sig en kop kaffe. Man bliver let barnliggjort på den måde, men den ekstreme styring er nødvendig for at få det hele til at hænge sammen.”

Træning, kost og meditation

Noget andet, der skal til for at tingene hænger sammen for Birgitte, er træning, kost og meditation.

”Jeg træner tre-fem gange om ugen med en blanding af løb, styrketræning og så et program, som min veninde Michelle Kristensen, der er TV2’s Go’ morgen Danmarks kost- og træningseksperter samt personlig træner, har designet til mig. Det er lavet så smart, at øvelserne kan udføres selv på et meget lille hotelværelse, hvilket er godt, når man rejser så meget, som jeg gør det,” siger hun og fortæller, at kosten også indgår i en sund livsstil.

Birgitte spiser således ikke ris, pasta, kartofler eller brød 80 procent af tiden, men derimod grønt, frugt, fisk og kød hele tiden.

”De resterende 20 procent af tiden tænker jeg ikke så meget over det – og får også både lidt sødt og et glas rødvin. Og jeg tror, at jeg nyder det ekstra meget i forhold til, hvis jeg fik det hele tiden,” siger hun.

Endelig er meditation også en fast del af Birgittes vaner.

”Jeg har nu i et års tid mediteret hver morgen et kvarters tid. Det giver ro og gør, at jeg ikke er så let at slå af pinden resten af dagen. Ja, det giver simpelthen styrke og balance til både hverdagens små opgaver og udfordringer, men også til de større opgaver og den usikkerhed, som livet som freelance-skuespiller jo er. For jeg ved ofte ikke, hvad jeg skal lave – og leve af – efter den næste opgave. Og det har godt kunnet give noget uro. Men via meditationen har jeg lært at leve med den mangel på kontrol, som det jo i virkeligheden handler om – og bare give mig verden i vold i tillid til, at tingene løser sig,” slutter hun.

LIV og SJÆL har fået et eksklusivt interview med Birgitte Hjort Sørensen få dage efter premieren på "Farlige forbindelser" i New York. Læs her om, hvordan hun har det med at være på en af verdens største scener, skrive autografer efter forestillingen og i det hele taget leve i verdens mest pulserende by:

HVERDAG I NEW YORK

1) Hvor bor du i New York – og hvordan er det at bo dér?

Jeg bor i Midtown, tæt på teatret. Det er ikke mit yndlingssted at bo. Der larmer og er ikke specielt hyggeligt. Men jeg har prioriteret kort transport til arbejde, når nu jeg skal være der relativt meget. Og så er Central Park ikke langt væk, og det er virkelig dejligt.

2) Hvad er dit foretrukne transportmiddel i New York: subway, en gul taxi eller gåben – og hvorfor? Jeg elsker at tage subwayen, man kommer lynhurtigt rundt, og det hjælper på følelsen af at være en ægte newyorker. Jeg kan også rigtig godt lide at gå, så får jeg set mere af byen.

3) Du har jo normalt en sund livsstil med træning og masser af frugt, grønt, magert kød og fisk. Er det let at opretholde dén livsstil i New York? Hvorfor/hvorfor ikke? Der er masser af adgang til fitnesscentre og sund mad – men til gengæld også masser af adgang til alt, hvad der er friturestegt og fyldt med sukker. De store portioner og det faktum, at der altid er en åben forretning, gør det let for mig at forstå, hvorfor overvægt er så stort et problem her.

FARLIGE FORBINDELSER PÅ BROADWAY

1) Hvordan gik premieren på "Farlige forbindelser"?

Premieren gik forrygende. Det var et rigtigt veloplagt publikum, og selvom vi var nervøse, så havde vi fået så meget rutine efter tre ugers previews, at forestillingen lå et ret solidt sted. Det var en fed aften.

2) Er samspillet med den mandlige hovedrolle lige så gnistrende og fængende, som du inden afrejsen fra Danmark mente, at det ville blive?

Det har været meget lærerigt at se begge de to hovedroller, Janet McTeer og Liev Schreiber, arbejde. Den måde, de har brugt prøveperioden på til virkelig at undersøge materialet fra alle vinkler, har været utroligt inspirerende. Nu er forestillingen selvfølgelig landet et sted. Men der er ikke én aften, der er ens, så på den måde bliver jeg absolut holdt på tæerne. Det er sjovt.

3) Hvordan er det sådan – generelt – at spille på Broadway? Går der et ekstra sus igennem dig, når du står på scenen, og tæppet går op? Og er der forskel på det danske og det amerikanske publikum?

Det amerikanske publikum er meget medlevende, de griner meget og kommer virkelig for at få en god oplevelse. Den største forskel er nok kulturen med, at man venter ved sceneindgangen for at få autografer. Det er meget udansk. Men faktisk rigtig dejligt at møde publikum og høre om deres oplevelse med forestillingen. Det var selvfølgelig stort for mig de første par gange, jeg trådte ind på scenen. Men selve gangen i at spille forestillingen, finde de daglige rutiner, sammenholdet med resten af holdet er meget, som jeg kender det fra andre forestillinger, både i Danmark og London.

EFTER NEWYORK

1) Hvornår vender du hjem fra New York?

Jeg kommer hjem i slutningen af januar 2017.

2) Ved du, hvad du skal lave efter "Farlige forbindelser"?

Jeg har et sjovt og anderledes job, når jeg kommer hjem, men jeg kan ikke lige nu sige, hvad det er.

3) Kunne du tænke dig at spille mere teater på Broadway? Eller måske London – eller andre steder?

Det er både spændende, udfordrende og opslidende at spille teater, så jeg vil helt sikkert gerne spille mere – men jeg tror lige, jeg skal have en lille pause. Men om det er i Danmark, London eller her på Broadway, det må tiden vise. Jeg holder af at arbejde alle steder.

